

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **V. L.**, zastoupeného Mgr. Vitem Burešem, advokátem se sídlem Dobrovského 50, Brno, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem v Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. srpna 2005, č. j. SCPP-2537/C-252-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. května 2007, č. j. 9 Ca 254/2005 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále také „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 8. 2005, č. j. SCPP-2537/C-252-2005. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, oddělení cizinecké policie Uherské Hradiště, (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 5. 2005, č. j. SCPP-27/BR-X-SV-2005, kterým bylo stěžovateli uděleno

správní vyhoštění z přechodného pobytu na dobu dvou let, tak, že platnost rozhodnutí byla zkrácena na jeden rok.

[2] Stěžovatel pobýval na území České republiky od 3. 4. 2005 na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání. Družstvo PRONIKS, jehož je stěžovatel členem, požádalo Úřad práce Brno-město o vydání povolení k zaměstnání stěžovatele, které bylo vydáno dne 11. 5. 2005 pod č. j. BMA-2513/2005-za (nabylo právní moci dne 13. 5. 2005) pro pracovní zařazení pomocný dělník hlavní stavební výroby a místo výkonu práce M. 8 a B. 4, Brno. Při kontrole provedené dne 16. 5. 2005 v ranních hodinách pracovníky Oddělení cizinecké policie v Uherském Hradišti a Úřadu práce Uherské Hradiště na stavbě TESCO v Uherském Brodě bylo zjištěno, že stěžovatel koná v tomto místě práci. Zaměstnavatel stěžovatele zaslal Úřadu práce Uherské Hradiště oznámení o vyslání stěžovatele na služební cestu do obvodu územní působnosti Úřadu práce Uherské Hradiště dne 16. 5. 2005, úřad jej obdržel den následující. Žalovaný na základě provedení dokazování dospěl k závěru, že stěžovatel pracoval na stavbě v Uherském Brodě nejméně od 9. 4. 2005, pracoval tedy na území České republiky bez povolení k zaměstnání, čímž naplnil hypotézu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Městský soud ve svém rozsudku uvedl, že správní orgán při vytváření svých závěrů vyšel především z vyjádření samotného stěžovatele. Dále uvedl, že skutečnost, že stěžovatel podepsal dokumenty označené jako „docházka 04/05“ a „docházka 05/05“ teprve na pokyn správního orgánu nic nemění na jejich obsahu, který se shoduje s vyjádřeními stěžovatele učiněnými v průběhu správního řízení, stěžovatel nebyl k podpisu nucen. Na věci nic nemění ani to, že stěžovateli bylo vydáno povolení k zaměstnání Úřadem práce Brno-město, neboť stěžovatel pracoval v Uherském Brodě ještě před vydáním tohoto povolení, o vydání povolení k zaměstnání v Uherském Brodě požádáno nebylo. Jeho zaměstnavatel ani neoznámil vyslání stěžovatele na pracovní cestu do Uherského Brodu předem Úřadu práce Uherské Hradiště, jak ukládá zákon. K obraně stěžovatele, že správní řízení probíhalo v českém jazyce, kterému však plně nerozumí, uvedl městský soud, že správní orgán v souladu se zákonem poučil stěžovatele o možnosti požádat o tlumočníka. Stěžovatel však svého práva nevyužil, a výslovně opakovaně stvrdil, že česky rozumí a tlumočníka nežadá.

II.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Shrnuje, že byl držitelem platného pracovního povolení vydaného Úřadem práce Brno-město, vyslání na pracovní cestu kratší než 30 dní bylo oznámeno Úřadu práce Uherské Hradiště v den započetí služební cesty, tj. 16. 5. 2005, pouze nedbalostní chybou jiného zaměstnance družstva PRONIKS bylo oznámení doručeno tomuto úřadu až 17. 5. 2005, čímž bylo pochybení zaměstnavatele reparováno. Pro zahájení správního řízení si správní orgán I. stupně vykonstruoval zcela nový skutkový stav, totiž že stěžovatel byl zaměstnán v okrese Uherské Hradiště již od 9. 4. 2005, který posléze převzala též žalovaná a městský soud. Vyslat zaměstnance na pracovní cestu je právem zaměstnavatele upraveným v § 38 odst. 1 starého zákoníku práce, v případě cizinců postačovalo pracovní cestu kratší než 30 dnů ohlásit úřadu práce místně příslušnému dle místa pracovní cesty (§ 93 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti). Nastoupit pracovní cestu je povinností

zaměstnance, který nemůže být jakkoliv sankcionován za porušení povinnosti zaměstnavatele ohlásit pracovní cestu. Stěžovatel se tudíž nedopustil žádného protiprávního jednání, a proto mu nemohlo být uděleno správní vyhoštění.

[5] V neposlední řadě stěžovatel namítá, že bylo celé správní řízení vedeno v českém jazyce, ačkoliv jeho mateřským jazykem je ukrajinština. Česky se sice dorozumí, ale není schopen přesně a dostatečně porozumět veškerým skutečnostem zjišťovaným správními orgány, odborné terminologii a písemným dokumentům předloženým správními orgány, které podepsal. Správní orgány nedostatečně poučily stěžovatele o právu na tlumočníka: jelikož bylo poučení dáno v českém jazyce, neporozuměl mu. Stěžovatel navíc neovládá latinku, kterou byly psány veškeré dokumenty založené do spisu, včetně poučení o právu na tlumočníka. Městský soud sám uvedl, že správní orgán je povinen ustanovit tlumočníka, jestliže potřeba tlumočení je zcela zřejmá a vyjde v řízení najevo. Stěžovatel se domnívá, že naplňuje výše uvedené předpoklady, za nichž byly správní orgány povinny ustanovit tlumočníka. Pokud by stěžovatel česky opravdu rozuměl, nevyjadřoval by se písemně do spisu ukrajinsky. Správní orgány i městský soud si bez tlumočníka tento text samy přeložily do českého jazyka, k čemuž nebyly dle stěžovatele oprávněny, a to ani odkazem na příbuznost obou jazyků. Z těchto důvodů nebylo možno použít protokol PČR o podání vysvětlení a záznam o šetření na místě, oba ze dne 16. 5. 2005, jako důkazního prostředku. Jako důkazní prostředek nebylo možno použít ani docházkové listy, neboť nemají žádnou vypovídací hodnotu (chybí údaj, k čemu se vztahují, kdo dokumenty sepsal, za jakým účelem), a tím ani důkazní. Jestliže se stěžovatel vyjádřil v tom smyslu, že pracoval v Uherském Brodě již dříve, než tam byl vyslán na pracovní cestu, mohlo to být z důvodu nesprávného pochopení smyslu a významu otázek, což lze přičíst tomu, že mu nebylo umožněno jednat za přítomnosti tlumočníka.

[6] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval včasností podané kasační stížnosti, neboť ze soudního spisu nebylo patrné, zda byla podána prostřednictvím držitele poštovní licence nebo osobně na podatelnu soudu. Právní zástupce stěžovatele sdělil soudu k jeho výzvě, že podal kasační stížnost k poštovní přepravě. Následně městský soud postoupil zdejšímu soudu kopii obálky, v níž byla kasační stížnost doručena soudu spolu s kasační stížností podanou právním zástupcem stěžovatele v jiné věci projednávané městským soudem, přičemž originál obálky je součástí soudního spisu týkajícího se této jiné věci. Nejvyšší správní soud vzal za prokázané, že kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě dne 6. 9. 2007, a byla tedy podána včas.

IV.

[8] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout i bez návrhu. Stěžovatel uvádí, že podává kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., soud však není vázán podřazením kasačních námitek pod zákonem stanovené body, jak toto provedl stěžovatel (viz rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs

7/2003 – 50, č. 161/2004 Sb. NSS, dostupný též na www.nssoud.cz). Soud se proto nejprve zabýval námitkami týkajícími se správního řízení (IV/1), a posléze otázkou protiprávnosti výkonu zaměstnání stěžovatelem (IV/2).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

IV/1

[10] Jestliže stěžovatel vytýká žalovanému, že vykonstruoval zcela jiný skutkový stav, vycházel z důkazních prostředků, které mají nulovou důkazní hodnotu, a měl ustanovit stěžovateli tlumočníka (tato vada měla ovlivnit obsah vyjádření stěžovatele), jedná se o důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

a)

[11] Nejvyšší správní soud se musí v první řadě vypořádat s námitkou stěžovatele, že žalovaná (resp. správní orgán I. stupně) měly stěžovateli ustanovit tlumočníka, neboť se jedná o osobu dostatečně neovládající český jazyk. Dle ustálené judikatury zdejšího soudu je správní orgán provádějící řízení dle zákona č. 71/1967 Sb. (starý správní řád) povinen ustanovit účastníkovi řízení tlumočníka tehdy, jestliže o to účastník požádá. Správní orgán, který neustanovil účastníkovi řízení tlumočníka za situace, kdy účastník neprohlásil, že neovládá český jazyk, a tato skutečnost nevyplývala ani z obsahu správního spisu, neporušil právo účastníka na přítomnost tlumočníka (viz již rozsudek ze dne 27. 1. 2004, č. j. 6 A 17/2000 – 54, č. 341/2004 Sb. NSS, všechny rozsudky NSS zde citované jsou dostupné též na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud taktéž aproboval rozsudkem ze dne 4. 12. 2003, č. j. 6 A 181/2002 – 34, postup správního orgánu, který vyslechl cizího státního příslušníka bez přítomnosti tlumočníka, pokud cizinec do protokolu výslovně uvedl, že ovládá český jazyk, rozumí mu a tlumočníka nežádá, a tento protokol posléze podepsal.

[12] Soud ověřil ve správním spisu na listu č. 5, že Protokol o podání vysvětlení sepsaný dne 16. 5. 2005 na Oddělení cizinecké policie v Uherském Hradišti obsahuje vyjádření stěžovatele v tom smyslu, že byl poučen o významu své výpovědi, poučení rozuměl, česky rozumí a tlumočníka nežádá. Stěžovatel výpověď podepsal a pod svým podpisem vlastní rukou napsal ukrajinsky (azbukou) text „česki rozumiem perevodnika nechoču“, který opět podepsal. Taktéž „Záznam o zjištění na místě“ ze dne 16. 5. 2005 (č. l. 6–8) sepsaný pracovníci Úřadu práce Uherské Hradiště se stěžovatelem obsahuje vlastnoruční prohlášení stěžovatele psané latinkou v českém jazyce (byť s drobnými chybami, které nic neubírají na srozumitelnosti prohlášení), že rozumí česky, tlumočníka nežádá. Toto prohlášení, jakož i celý záznam, stěžovatel podepsal. Sdělení PČR, oddělení cizinecké policie v Uherském Hradišti o zahájení správního řízení ze dne 16. 5. 2005, č. j. SCPP-27/BR-X-SV-2005 (č. l. 13), obsahuje jednak na stroji psané a stěžovatelem podepsané vyjádření, že česky rozumí a tlumočníka nežádá, jednak stěžovatelovou rukou připojený a podepsaný text v azbuce „česki ponimaju perevodnika nepotrebuju“. Stejně prohlášení je uvedeno i v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 16. 5. 2005 (č. l. 14) a zápisu o seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 16. 5. 2005 (č. l. 15).

[13] Lze tedy uzavřít, že stěžovatel při žádném úkonu ve správním řízení o přítomnost tlumočníka nepožádal, opakovaně prohlásil, že rozumí česky a tlumočníka nepotřebuje. Z obsahu vyjádření stěžovatele zachycených ve výše citovaných dokumentech je zcela zřejmé, že stěžovatel vypovídal spontánně, rozuměl doplňujícím otázkám kladeným správními orgány, věcně na ně odpovídal. Nelze ani přisvědčit tvrzení stěžovatele obsaženém v kasační stížnosti, že správní orgány nedostatečně poučily stěžovatele, stěžovatel česky podanému poučení nerozuměl. Soud však zjistil, že stěžovatel byl opakovaně poučen o svém právu žádat tlumočníka, byl si tohoto práva vědom a sám jej nevyužil, což opakovaně stvrdil vlastnoručním prohlášením a podpisem. V žádném případě nelze mít zato, že obsah vyjádření stěžovatele je ovlivněn nedostatečnou znalostí českého jazyka.

[14] Prvá námitka stěžovatele je tedy zcela účelová a snaží se zpochybnit důkazní hodnotu vyjádření stěžovatele. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud neustanovil tlumočníka pro vedené správní řízení, a tedy ani nijak nezkrátil stěžovatele na jeho právech. Dokumenty obsahující vyjádření stěžovatele mohly být použity ve správním řízení jako důkazní prostředek, neboť zdejší soud neshledal, že by byla při jejich pořizování porušena procesní pravidla. Tato kasační námitka je tedy nedůvodná.

[15] K námitce stěžovatele, že správní orgán I. stupně, žalovaná i městský soud ve svých rozhodnutích vychází z prohlášení stěžovatele, že česky umí a tlumočníka nežadá, která jsou ovšem psána v ukrajinském jazyce, aniž by si je nechaly přeložit do jazyka českého, Nejvyšší správní soud uvádí, že prohlášení jsou čitelná, úřední osoby pravděpodobně ovládají azbuku, odchylky od českého jazyka jsou pro porozumění textu nevýznamné. Především se však tyto orgány nemohly dopustit takové vady řízení, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Je potřeba mít na paměti zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení, kterou lze odůvodnit postup daných orgánů, jež si samy provedly překlad jednoduché věty z ukrajinského jazyka do českého pouze prostřednictvím znalostí svých zaměstnanců. Stěžovatel nadto nijak nezpochybňuje význam, který uvedené orgány ukrajinskému textu přičkly.

b)

[16] Nejvyšší správní soud dále posoudil námitku stěžovatele, že docházkové listy, o které se rozhodnutí žalovaného opírá, nemají žádnou vypovídací hodnotu, neboť z nich není patrné, kdo a za jakým účelem je sepsal, čeho se týkají, k čemu se vztahují. Soud ze záznamu o zjištění na místě ze dne 16. 5. 2005 sepsaného Úřadem práce Uherské Hradiště zjistil, že stěžovatel uvedl, že je vedena evidence odpracovaných hodin, odpracované hodiny zapisuje pan Pospíšil, stavbyvedoucí, zaměstnanec společnosti Stavby silnice, Brno (č. 1. 7 správního spisu). Ze sdělení Úřadu práce Uherské Hradiště ze dne 3. 6. 2005, zn. ÚP/Cil/220/05, které je založeno na listu č. 32 správního spisu, vyplývá, že docházkové listy byly zajištěny při kontrole na stavbě hypermarketu TESCO v Uherském Brodě, jejich správnost potvrdil stěžovatel svým podpisem. Úřad práce dále poukazuje na vyjádření stěžovatele ze dne 16. 5. 2005, dle něhož pracuje na předmětné stavbě od 1. 4. 2005, na smlouvu o dílo č. 8/2005 ze dne 28. 3. 2005 uzavřenou mezi zaměstnavatelem stěžovatele a společností Privatne male pidpriemstvo „Staves“ Brno, dle níž má být se

zhotovováním díla započato 1. 4. 2005. Žalovaná k tomu ve svém rozhodnutí uvedla, že „[p]rohlášením cizince a evidencí docházky byl prokázán výkon práce cizince nejméně od 09.04.2005“ (č. l. 40 správního spisu). Je tedy nepochybné, že žalovaná si výše uvedený závěr učinila po vyhodnocení vyjádření stěžovatele a zajištěné evidence docházky, existence důvodu pro výkon práce cizince od 1. 4. 2005 je podložena citovanou smlouvou o dílo. Městský soud k tomu ve svém rozsudku uvedl, že docházkové listy byly pouze dvěma z vícero dokumentů, z nichž žalovaná při zjišťování skutkového stavu vycházela. Dle městského soudu nebylo zjištěno, že by byl stěžovatel nucen správními orgány k podpisu docházkových listů, jeho dodatečný podpis nemění obsah listin jako takových, ba naopak jejich obsah byl potvrzen vyjádřením stěžovatele zachyceným Úřadem práce Uherské Hradiště v záznamu o zjištění na místě ze dne 16. 5. 2005.

[17] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry žalované a městského soudu. Vzhledem k tomu, že evidence docházky byla nalezena na staveništi hypermarketu TESCO v Uherském Brodě, dle vyjádření stěžovatele ji vedl stavbyvedoucí a stěžovatel její obsah stvrdil svým podpisem (ač teprve následně během prováděné kontroly, což však nic nemění na souhlasu stěžovatele se správností údajů obsažených v evidenci), má soud za prokázané, že se evidence docházky vztahuje k výše uvedené stavbě a obsahuje pravdivé údaje. Navíc se nejedná o jediný podklad, na jehož základě si žalovaný učinil závěr o tom, že stěžovatel pracoval na tomto staveništi nejméně od 9. 4. 2008. Závěr žalovaného je totiž v souladu s vyjádřením stěžovatele, s námitkami vznesenými stěžovatelem proti obsahu svého vlastního vyjádření se soud vypořádal výše (viz bod [14]). Nejvyšší správní soud shledal, že závěr žalované, že stěžovatel pracoval na staveništi v Uherském Brodě nejméně od 9. 4. 2008, má oporu ve spise. I tato kasační námitka je tak nedůvodná.

IV/2

[18] Nejvyšší správní soud se následně zabýval kasační námitkou podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. týkající se aplikace § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců na zjištěný skutkový stav. Dle tohoto ustanovení vydá Policie ČR rozhodnutí o správním vyhoštění z přechodného pobytu, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Zákon o zaměstnanosti stanoví v § 89, že do zaměstnání může být přijat pouze cizinec, který je držitelem platného povolení k zaměstnání a povolení k pobytu na území ČR. Za výkon zaměstnání se rozumí i výkon běžných úkolů člena družstva vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby (zde družstva).

[19] Dle skutkových zjištění žalované pracoval stěžovatel od 9. 4. 2005 do 12. 5. 2005 na území České republiky (v Uherském Brodě) bez povolení k zaměstnání, čili nelegálně. Povolení k zaměstnání vydané stěžovateli Úřadem práce Brno-město pro místo výkonu práce M. 8 a B. 4, Brno nabylo právní moci dne 13. 5. 2005. Zaměstnavatel oznámil Úřadu práce Uherské Hradiště, že bude stěžovatel vyslán na služební cestu do Uherského Brodu od 16. 5. 2005 až 17. 5. 2005. V období od 13. 5. 2005 do 16. 5. 2005, kdy bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, byl stěžovatel zaměstnán na základě platného povolení k zaměstnání, avšak vykonával práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání (na jiném místě výkonu práce). Zaměstnavatel neohlásil předem Úřadu práce Uherské

Hradiště, že bude stěžovatel vyslán na pracovní cestu do územního obvodu tohoto úřadu práce, jak mu to ukládá § 93 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.

[20] Zaměstnavatel je samozřejmě oprávněn vysílat své zaměstnance na pracovní cesty v souladu s podmínkami upravenými zákoníkem práce. V případě vyslání cizince na pracovní cestu mimo místo výkonu práce, na nějž se vztahuje povolení k zaměstnání, musí zaměstnavatel ohlásit příslušnému úřadu práce, jinak se dopustí přestupku dle § 139 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti (v případě fyzické osoby) nebo správního deliktu dle § 140 odst. 2 písm. d) téhož zákona (v případě právnické osoby). Soud musí přisvědčit stěžovateli, že v obecné rovině je zaměstnanec povinen pracovní cestu vykonat, neboť se nachází v mezích stanových zákonem v dispoziční pravomoci zaměstnavatele. Toto postavení však nezavazuje zaměstnance – cizince – odpovědnosti za výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání. Povolení se vydává cizinci a opravňuje ho k výkonu práce u konkrétního zaměstnavatele, obě strany pracovněprávního vztahu jsou povinny seznámit se s podmínkami vydaného povolení a tyto respektovat. Pokud by zaměstnavatel vydal protiprávní příkaz k výkonu pracovní cesty, není zaměstnanec povinen takový příkaz vykonat [§ 73 odst. 1 písm. a) a c) v rozhodné době účinného zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce]. Ve správním řízení navíc vůbec nevyšlo najevo, že by si byl stěžovatel vědom svého vyslání na pracovní cestu, v Uherském Brodě pracoval kontinuálně již od 9. 4. 2005, dokonce i ve dnech 13., 14. a 15. 5. 2005, kdy byl držitelem pravomocného povolení k zaměstnání. Údajné vyslání na pracovní cestu bylo úřadu práce oznámeno až den po provedení kontroly správními orgány na staveništi v Uherském Brodě a po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

[21] Zdejší soud opakovaně judikoval, že výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce, než který povolení k zaměstnání vydal, se považuje za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání (viz rozsudky ze dne 8. 6. 2007, č. j. 7 As 28/2006 – 51 a č. j. 7 As 46/2006 – 56, a rozsudek ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 As 54/2006 – 66). Je nezbytné si uvědomit, že úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání posuzuje pouze podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu jeho působnosti. Cílem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je zajistit, aby byli na našem území zaměstnáváni cizinci teprve tehdy, není-li dostatek uchazečů o zaměstnání z řad občanů ČR. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn, což by mohlo vést až k destabilizaci trhu práce. Tomuto duchu odpovídá též konstrukce § 93 zákona o zaměstnanosti, který v případě krátkodobého výkonu práce v obvodu jiného úřadu práce, než který vydal povolení k zaměstnání, požaduje pouze předchozí písemné oznámení místně příslušnému úřadu práce. Avšak v případě výkonu práce delšího jak 30 dní je nezbytné požádat o udělení povolení k zaměstnání i úřad práce, který je místně příslušný podle „nového“ místa výkonu práce; dochází tak k multiplicitě povolení k zaměstnání, vždy pro příslušný územní obvod toho kterého úřadu práce. V daném případě však dospěl soud k závěru, že stěžovatel nebyl svým zaměstnavatelem vůbec vyslán na pracovní cestu, nýbrž bez povolení k zaměstnání pravidelně pracoval v Uherském Brodě. Z toho vyplývá, že stěžovatel vykonával zaměstnání v době

rozhodování správního orgánu I. stupně bez platného povolení k zaměstnání, čímž došlo k naplnění hypotézy § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

[22] Z uvedených důvodů je tedy i poslední kasační námitka nedůvodná.

V.

[23] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné náklady převyšující rámec jeho běžné administrativní činnosti neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu